

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতা ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ), তেওঁক সৰ্বজ্ঞ বুলি কোৱা, এয়া ওলোটো মহিমা, পিতা আহেই তোমালোকক পতিতৰ পৰা পাবলৈ কৰি তুলিবলৈ"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ লগতে সকলোতকৈ অধিক মহিমা কাৰ আছে আৰু কেনেকৈ?

উত্তৰ: 1) পিতাৰ লগতে ভাৰতৰ মহিমাও বহুত। ভাৰতহে অবিনাশী থও। ভাৰতেই স্বৰ্গ হয়। পিতাই ভাৰতবাসীকেই ধনবান, সুখী আৰু পবিত্ৰ কৰি তুলিছে। 2) গীতাৰো অপৰিসীম মহিমা আছে, সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি হৈছে গীতা। 3) তোমালোক চৈতন্য জ্ঞান গঙ্গাসকলৰো বহুত মহিমা আছে। তোমালোক ডায়েৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলাইছা।

ওঁম শান্তি। ওঁম শান্তিৰ অৰ্থতো নতুন বা পুৰণি সন্তানসকলে বুজিছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা - আমি সকলো আত্মা পৰমাত্মাৰ সন্তান। পৰমাত্মা উচ্চতকৈও উচ্চ আৰু অতিকৈ মৰমৰ সকলোৰে প্ৰেমিক হয়। সন্তানসকলক ভক্তি আৰু জ্ঞানৰ ৰহস্যতো বুজাইছোঁ, জ্ঞান মানে দিন - সত্যযুগ-ত্ৰেতা, ভক্তি মানে ৰাতি - দ্বাপৰ-কলিযুগ। ভাৰতৰেই কথা। প্ৰথমতে তোমালোক ভাৰতবাসী আছা। ৪৪ৰ চক্ৰও তোমালোক ভাৰতবাসীৰ কাৰণেই। ভাৰতেই অবিনাশী থও। ভাৰত থওহে স্বৰ্গ হয়, অন্য কোনো থও স্বৰ্গ নহয়গৈ। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - নতুন সৃষ্টি সত্যযুগত ভাৰতহে থাকে। ভাৰতকেই স্বৰ্গ বুলি কয়। ভাৰতবাসীয়েই আকৌ ৪৪ জন্ম লয়, নৰকবাসী হয়। পুনৰ তেওঁলোকেই স্বৰ্গবাসী হ'বগৈ। এই সময়ত সকলো নৰকবাসী তথাপি অন্য সকলো থও বিনাশ হৈ কেৱল ভাৰত থাকিব। ভাৰত থওৰ মহিমা অপৰিসীম। ভাৰততেই পিতা আহি তোমালোকক ৰাজযোগ শিকায়। এয়া হৈছে গীতাৰ পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। ভাৰতেই আকৌ পুৰুষোত্তম হ'ব। এতিয়া সেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মও নাই, ৰাজ্যও নাই, গতিকৈ সেই যুগো নাই। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে ৱৰ্ল্ড অলমাইটি অথ'ৰিটি (বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান হৰ্তা-কৰ্তা) বুলি এজন ভগৱানকেই কোৱা হয়। ভাৰতবাসীয়ে এইটো বৰ ডাঙৰ ভুল কৰে যে তেওঁক অন্তৰ্যামী বুলি কয়। সকলোৰে অন্তৰৰ কথা তেওঁ জানে। পিতাই কয় - মই কাৰো অন্তৰৰ কথা নাজানো। মোৰতো কামেই হ'ল পতিতক পাবলৈ কৰি তোলা। বহুতে কয় শিৱবাবা আপুনিতো অন্তৰ্যামী। বাবাই কয় মই অন্তৰ্যামী নহয়, মই কাৰো অন্তৰক নাজানো। মইতো আহি কেৱল পতিতক পাবলৈ কৰি তোলা। মোক পতিত দুনিয়ালৈকে মাতে। আৰু মই এবাৰেই আহোঁ যেতিয়া পুৰণি সৃষ্টিক নতুনকৈ গঢ়িব লাগে। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে এইখন যি সৃষ্টি আছে এয়া নতুনৰ পৰা পুৰণি, পুৰণিৰ পৰা নতুন কেতিয়া হয়? প্ৰত্যেক বস্তুৱেই নতুনৰ পৰা পুৰণি সতো, ৰজো, তমোলৈ নিশ্চয় আহে। মনুষ্যও এনেকুৱা হয়। বালক অৱস্থা সতাপ্ৰধান, আকৌ যুৱক হয় তাৰ পাচত বৃদ্ধ হয় অৰ্থাৎ ৰজো, তমোলৈ আহে। যেতিয়া শৰীৰ বৃদ্ধ হয় তেতিয়া সেয়া ত্যাগ কৰি আকৌ শিশু হ'বগৈ। সন্তানসকলে জানে যে নতুন সৃষ্টিত ভাৰত কিমান উচ্চ আছিল। ভাৰতৰ মহিমা অপৰিসীম। ইমান সুখী, ধনবান, পবিত্ৰ আৰু অন্য কোনো থও নাই। আকৌ সতাপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ পিতা আহিছে। সতাপ্ৰধান সৃষ্টিৰ স্থাপনা হৈ আছে। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰক কোনে ত্ৰিয়েট (ৰচনা) কৰিলে? উচ্চতকৈও উচ্চতো শিৱ হয়। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা বুলি কয়, অৰ্থতো বুজি নাপায়। বাস্তৱত ক'ব লাগে ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ, ব্ৰহ্মা নহয়। এতিয়া গায়ন কৰে দেৱ দেৱ মহাদেৱ। শঙ্কৰক উচ্চত ৰাখে তেন্তে ত্ৰিমূৰ্তি শঙ্কৰ বুলি ক'ব লাগে। আকৌ ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা বুলি কিয় কয়? শিৱ হ'ল ৰচয়িতা। গায়নো কৰে যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণসকলৰ স্থাপনা (ৰচনা) কৰে। ভক্তি মাৰ্গত ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) পিতাক সৰ্বজ্ঞ (অন্তৰ্যামী) বুলি কয়, কিন্তু সেই মহিমা অৰ্থসহিত নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা পিতাৰ দ্বাৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ, তেওঁ নিজেই আমাক ব্ৰাহ্মণসকলক পঢ়ায় কিয়নো তেওঁ পিতাও হয়, ছুপ্ৰিম (সৰ্বোচ্চ) শিক্ষকো হয়, ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী (বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল) কেনেকৈ পৰিক্ৰমা কৰি থাকে, সেয়াও বুজায়, তেৱেঁই ন'লেজফুল হয়। বাকী এনেকুৱা নহয় যে তেওঁ সৰ্বজ্ঞ। এনেকৈ কোৱাতো ভুল। মইতো আহি কেৱল পতিতসকলক পাবলৈ কৰি তোলা, ২১ জন্মৰ কাৰণে ৰাজ্য-ভাগ্য দিওঁ। ভক্তি মাৰ্গত অল্পকালৰ সুখ, যাক সন্ধ্যাসী, হঠযোগীয়ে নাজানেই। ব্ৰহ্মক স্মৰণ কৰে। এতিয়া ব্ৰহ্মতো ভগৱান নহয়। ভগৱানতো হৈছে এজন নিৰাকাৰ শিৱ, যিজন সকলো আত্মাৰে পিতা। আমাৰ; আত্মাসকলৰ নিবাসস্থান হৈছে ব্ৰহ্মাও চুইট হোম (মিঠা ঘৰ)। তাৰ পৰা আমি আত্মাসকল ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। আত্মাই কয় - মই এটা শৰীৰ এৰি দ্বিতীয়, তৃতীয়... শৰীৰ ধাৰণ কৰোঁ। ৪৪ জন্মও ভাৰতবাসীৰহে হয়, যিসকলে বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেই আকৌ জ্ঞানো বেছিকৈ ল'ব।

পিতাই কয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত (ঘৰ-সংসাৰত) লাগিলে থাকা কিন্তু শ্ৰীমতত চলিবা। তোমালোক সকলো আত্মা এজন পৰমাত্মা প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হোৱা। ভক্তি মাৰ্গৰ পৰা তোমালোকে স্মৰণ কৰি আহিছা। আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰে। এইখন হয়েই দুখধাম। আমি আত্মাসকল আচলতে শান্তিধামৰ নিবাসী। তাৰ পাচত সুখধামত আহি পুনৰ আমি ৪৪ জন্ম ল'লোঁ। “আমিয়েই সেয়া আছিলোঁ, আমিয়েই সেয়া হ'মগৈ” ইয়াৰ অৰ্থও বুজাইছে। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে - আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা। এতিয়া পিতাই বুজাইছে - আমিয়েই দেৱতা, ঋত্ৱি, বৈশ্য, আমিয়েই শূদ্ৰ। এতিয়া আমিয়েই ব্ৰাহ্মণ হৈছে দেৱতা হ'বলৈ। এয়া হৈছে যথার্থ অৰ্থ। সেয়া একেবাৰে ভুল। সত্যযুগত এটাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম, অদ্বৈত ধৰ্ম আছিল। পাচলৈ আন আন ধৰ্ম অহা বাবে দ্বৈত হৈ গ'ল। দ্বাপৰৰ পৰা আসুৰি ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। সত্যযুগত ৰাৱণ ৰাজ্যই নাথাকে গতিকে ৫ বিকাৰো থাকিব নোৱাৰে। সেয়াতো হয়েই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। ৰাম-সীতাকো ১৪ কলা সম্পূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। ৰামক বাণ কিয় দিছে - এয়াও কোনো মনুষ্যই নাজানে। হিংসাৰতো কোনো কথা নাই। তোমালোক হৈছা গডলী ষ্টুডেন্ট (ঈশ্বৰীয় বিদ্যার্থী)। গতিকে এওঁ পিতাও হ'ল, তোমালোক ষ্টুডেন্ট হোৱা গতিকে তেওঁ শিক্ষকো হ'ল। আকৌ তোমালোক সন্তানসকলক সংগতি দি, স্বৰ্গলৈ লৈ যায় গতিকে পিতা, শিক্ষক, গুৰু তিনিওজনেই হৈ গ'ল। তোমালোক তেওঁৰ সন্তান হৈছা তেন্তে তোমালোক কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। মনুষ্যইতো একোৱে নাজানে, ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। প্ৰত্যেক বছৰে ৰাৱণক জ্বলাই আহিছে কিন্তু ৰাৱণ কোন, এইটো নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - এই ৰাৱণ ভাৰতৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু। এই ন'লেজ তোমালোক সন্তানসকলে ন'লেজফুল পিতাৰ পৰা পোৱা। সেই পিতাহে জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ হয়। জ্ঞান সাগৰৰ পৰা তোমালোক ডাৱৰ ভৰপূৰ হৈ গৈ আকৌ বৰষা। জ্ঞান গঙ্গা তোমালোক হোৱা, তোমালোকেই মহিমা হয়। পিতাই কয় - মই তোমালোকক এতিয়া পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ, এই এটা জন্ম পবিত্ৰ হোৱা, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাবাগৈ। ময়েই পতিত-পাৱন হওঁ, যিমান দূৰ সম্ভৱ স্মৃতিত থকাতো বঢ়োৱা। মুখেৰে শিৱবাবা বুলি ক'বও নালাগে। যিদৰে প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰে, এবাৰ দেখিলে, বচ তেতিয়া বুদ্ধিত তেওঁৰেই স্মৃতি থাকিব। ভক্তি মাৰ্গত যিয়ে যিগৰাকী দেৱতাক স্মৰণ কৰে, পূজা কৰে, তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। সেয়া হ'ল অল্পকালৰ বাবে। ভক্তি কৰি তললৈ নামি আহিছে। এতিয়াতো মৃত্যু সমাগত। হয় হয়ৰ পাচত জয়-জয়কাৰ হ'ব। ভাৰততেই ৰক্তৰ নদী বৈ যাব। চিভিল ৱাৰ (গৃহযুদ্ধৰ) লক্ষণো দেখা দি আছে। তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোক সতোপ্ৰধান হৈ আছে। যিসকল কল্পৰ আগতে দেৱতা হৈছিল, তেওঁলোকেই আহি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব। যদি ভক্তি কমকৈ কৰিছে তেন্তে জ্ঞান কমকৈ ল'ব। আকৌ প্ৰজাতো ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি পদ পাব। ভাল পুৰুষাৰ্থীয়ে শ্ৰীমতত চলি ভাল পদ পাব। মেনাচো (আচৰণো) ভাল হোৱা উচিত। দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে সেয়া আকৌ ২১ জন্মলৈ চলিব। এতিয়া হৈছে সকলোৰে আসুৰি গুণ। আসুৰি সৃষ্টি, পতিত সৃষ্টি নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলক ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফীও বুজোৱা হৈছে। এই সময়ত পিতাই কয় - স্মৃতিত থাকিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবা তেতিয়া সঁচা সোণ হৈ যাব। সত্যযুগ হ'ল গ'ল্ডেন এজ (স্বৰ্ণীম যুগ), সঁচা সোণ আকৌ ত্ৰেতাৰ ৰূপৰ লেপ পৰে। কলা কম হৈ গৈ থাকে। এতিয়াতো কোনো কলা নাই, যেতিয়া এনেকুৱা অৱস্থা হৈ যায় তেতিয়া পিতা আহে, এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

এই ৰাৱণ ৰাজ্যত সকলোৱে বুদ্ধিহীন হৈ গৈছে, বেহদ ড্ৰামাৰ পাৰ্টধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হৈও ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে নাজানে। তোমালোক এক্টৰ (ভাওৰীয়া) নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে আমি ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। কিন্তু পাৰ্টধাৰী হৈয়ো নাজানে। তেন্তে বেহদৰ পিতাই নক'ব জানো যে তোমালোক কিমান বুদ্ধিহীন হৈ গৈছা। এতিয়া মই তোমালোকক বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হীৰা তুল্য কৰি তোলাঁ। আকৌ ৰাৱণে কড়ি তুল্য কৰি দিয়ে। মইহে আহি সকলোকে লগত লৈ যাওঁ তেতিয়া এই পতিত সৃষ্টিৰো বিনাশ হয়। ম'হৰ দৰে (একেলগে সমূহীয়াভাৱে) সকলোকে লৈ যাওঁ। তোমালোকৰ এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত থিয় হৈ আছে। তোমালোক এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হ'ব লাগিব তেতিয়াহে তোমালোক স্বৰ্গবাসী হ'বগৈ। তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলে এইটো পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। মনুষ্যৰ বুদ্ধি তমোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে বুজি নাপায়। ইমান অনেক বি. কে. আছে তেন্তে নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও থাকিব। ব্ৰাহ্মণ হ'ল আটাইতকৈ উচ্চ, ব্ৰাহ্মণৰ পাচত দেৱতা..... চিত্ৰবোৰত ব্ৰাহ্মণ আৰু শিৱক আঁতৰাই দিছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে ভাৰতক এতিয়া স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি আছে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) উচ্চ পদৰ কাৰণে শ্ৰীমতত চলি ভাল মেনাৰ্চ (আচৰণ) ধাৰণ কৰিব লাগে।

(2) সঁচা প্ৰেমিকা হৈ এজন প্ৰেমিককহে স্মৰণ কৰিব লাগে। যিমান দূৰ সম্ভৱ স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস বঢ়াই যাব লাগে।

বৰদান: স্থূল দেশ আৰু শৰীৰৰ স্মৃতিৰ পৰা উপৰাম সূক্ষ্ম দেশৰ বেষধাৰী হোৱা
যিদৰে আজিকালিৰ জগতত যেনেকুৱা কৰ্তব্য তেনেকুৱা বেষ ধাৰণ কৰি লয়, এনেকৈ তোমালোকেও যি
সময়ত যেনেকুৱা কৰ্ম কৰিবলৈ বিচৰা তেনেকুৱা বেষ ধাৰণ কৰি লোৱা। এতিয়াই সাকাৰী আৰু এতিয়াই
আকাৰী। এনেকুৱা বহুৰূপী হৈ যোৱা তেতিয়া সকলো স্বৰূপৰ সুখৰ অনুভৱ কৰিব পাৰিবা। এয়া নিজৰেই
স্বৰূপ। অন্যৰ বস্ত্ৰ ফিট হওঁক (থাপ থাওক) বা নহওঁক কিন্তু নিজৰ বস্ত্ৰ সহজে ধাৰণ কৰিব পাৰা সেয়েহে
এই বৰদানটিক প্ৰেক্টিকেল (ব্যৱহাৰিক জীৱনত) অভ্যাসত আনা তেতিয়া অব্যক্ত মিলনৰ বিচিত্ৰ অনুভৱ
কৰিব পাৰিবা।

শ্লোগান: সকলোকে আদৰ কৰোঁতাজনহে আদৰ্শ হ'ব পাৰে। সন্মান দিয়া তেতিয়া সন্মান পাবা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

মাতেশ্বৰী জিৰ মহাবাক্য

1) "মনুষ্যৰ আত্মাই নিজৰ সম্পূৰ্ণ উপাৰ্জন অনুসৰি ভৱিষ্যত প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে"

চোৱা, বহুত মনুষ্যই এনেকৈ ভাবে যে আমাৰ পূৰ্ব জন্মৰ ভাল উপাৰ্জনৰ কাৰণে এতিয়া এই জ্ঞান প্ৰাপ্ত হৈছে কিন্তু
এনেকুৱা কথা নহয়ই, পূৰ্ব জন্মৰ ভাল ফল এয়াতো আমি জানো। কল্পৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকে সতো, ৰজো, তমো সলনি হৈ
থাকে কিন্তু ড্ৰামা অনুসাৰে পুৰুষাৰ্থৰে প্ৰালন্ধ গঢ়াৰ মাৰ্জিন (সীমা) ৰখা আছে সেইবাবেতো তাত সত্যযুগত কোনোবাই
ৰজা-ৰাণীৰ, কোনোবাই দাসীৰ, কোনোবাই প্ৰজাৰ পদ পায়। গতিকে এয়াই পুৰুষাৰ্থৰ সিদ্ধি তাত ঈৰ্ষা, দ্বেষ আদি
নাথাকে, তাত প্ৰজাও সুখী। ৰজা-ৰাণীয়ে প্ৰজাৰ এনেকুৱা চঞ্চাল কৰে যেনেকৈ মা-পিতাই নিজৰ সন্তানৰ চঞ্চাল কৰে, তাত
ধনী-দুখীয়া সকলো সন্তুষ্ট হৈ থাকে। এই এটা জন্মৰ পুৰুষাৰ্থৰে 21 প্ৰজন্মলৈ সুখ ভোগ কৰিবা, এয়া হ'ল অবিনাশী
উপাৰ্জন, এই অবিনাশী উপাৰ্জনত অবিনাশী জ্ঞানেৰে অবিনাশী পদ পোৱা যায়, এতিয়া আমি সত্যযুগী সৃষ্টিলৈ গৈ আছোঁ
এয়া প্ৰেক্টিকেল (বাস্তৱ) খেল চলি আছে, ইয়াত কোনো 'চু মন্ত্ৰ'ৰ কথা নাই।

2) "গুৰু মত, শাস্ত্ৰবোৰৰ মত কোনো পৰমাত্মাৰ মত নহয়"

পৰমাত্মাই কয় সন্তানসকল, এই গুৰু মত, শাস্ত্ৰ মত এয়া কোনো মোৰ মত নহয়, এয়াতো কেৱল মোৰ নামত মত দিয়ে
কিন্তু মোৰ মততো কেৱল মই জানোঁ, মোৰ সৈতে মিলনৰ ঠিকনা মই আহি দিওঁ, তাৰ আগতে মোৰ এড্ৰেচ (ঠিকনা)
কোনেও নাজানে। গীতাত যদিও ভগৱানুবাচ বুলি উল্লেখ আছে কিন্তু গীতাও মনুষ্যই লিখিছে, ভগৱানতো স্বয়ং জ্ঞানৰ
সাগৰ, ভগৱানে যি মহাবাক্য শুনাইছে তাৰ স্মাৰক হিচাপে গীতা ৰচনা কৰা হৈছে। এই বিদ্বান, পণ্ডিত, আচাৰ্য আদিয়ে
কয় - পৰমাত্মাই সংস্কৃতত মহাবাক্য উচ্চাৰণ কৰিলে, সেয়া নিশিকাকৈ পৰমাত্মাক পাব নোৱাৰিবা। এওঁলোকেতো আৰুহে
উল্টা কৰ্মকাণ্ডত আৱদ্ধ কৰি দিয়ে, বেদ, শাস্ত্ৰ পঢ়ি যদিহে ছিৰি বগাই যায় তেন্তে সিমানেই আকৌ তললৈ নামিব লাগিব
অৰ্থাৎ সেয়া পাহৰি এজন পৰমাত্মাৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ যুক্ত কৰিব লাগিব কিয়নো পৰমাত্মাই স্পষ্টকৈ কয় এই কৰ্মকাণ্ড,
বেদ, শাস্ত্ৰ পঢ়িলে মোক পাব নোৱাৰা। চোৱা ধ্ৰুৱ, প্ৰহ্লাদ, মীৰা আদিয়ে কি শাস্ত্ৰ পঢ়িলে? ইয়াততো আগতে পঢ়াবোৰো
পাহৰিবলগীয়া হয়। যিদৰে অৰ্জুনে আগতে যি পঢ়িছিল সেয়াও পাহৰিবলগীয়া হ'ল। ভগৱানৰ স্পষ্ট মহাবাক্য হৈছে -
প্ৰতিটো শ্বাসত মোক স্মৰণ কৰা ইয়াত আৰু একোৱে কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। যেতিয়ালৈকে এই জ্ঞান নাপায় তেতিয়ালৈকে
ভক্তি মাৰ্গ চলি থাকে কিন্তু যেতিয়াই জ্ঞানৰ দীপক জ্বলি উঠে তেতিয়া ভক্তিৰ কৰ্মকাণ্ডৰ পৰা মুক্ত হয় কিয়নো যদিহে
কৰ্মকাণ্ড কৰি কৰি শৰীৰ এৰিবলগীয়া হয় তেন্তে লাভ কি হ'ল? প্ৰালন্ধতো গঢ়া নহ'ল, কৰ্মবন্ধনৰ হিচাপ-নিকাচৰ পৰাতো
মুক্তি নাপালে। মনুষ্যইতো ভাবে মিছা নোকোৱা, চুৰি নকৰা, কাকো দুখ নিদিয়া..... এয়া ভাল কৰ্ম। কিন্তু ইয়াত চিৰ
কালৰ বাবে কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগে আৰু বিকৰ্মক শিপাৰে সৈতে উঘালি পেলাব লাগে। আমিহে এতিয়া
বিচাৰো, এনেকুৱা বীজ ৰোপন কৰোঁ যাৰ দ্বাৰা ভাল কৰ্মৰ বৃক্ষ অংকুৰিত হয়, সেয়েহে মনুষ্য জীৱনৰ কাৰ্যক জানি শ্ৰেষ্ঠ
কৰ্ম কৰিব লাগে। ভাল বাৰু - ওঁম শান্তি।